

El Primer de Maig i les eleccions franceses

Dll, 9/05/2022 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

Vaig tornar, després d'una colla d'anys, a la mani del Primer de Maig. Havia deixat d'anar-hi perquè els meus genolls no estaven en condicions, però ara, un cop operats i rehabilitats, les coses ja són molt diferents. De fet, si fa quatre o cinc anys m'haguessin dit que tornaria a la manifestació, no m'ho hauria pas cregut. O sigui que em va agradar molt tornar-hi. Perquè em vaig descobrir a mi mateix podent caminar normal, i perquè vaig retrobar un ambient reivindicatiu i festiu, tot alhora, que feia goig. No sé quanta gent érem, però el cas és que hi érem, i vaig tenir la clara la sensació que hi continuaríem sent en el futur. O sigui que vaig quedar content i animat.

Però esclar, alhora que disfrutava de tot plegat no podia deixar de pensar també en cap on anirà aquest futur. I pensava en concret en els resultats de les eleccions presidencials franceses. A la segona volta, Marine Le Pen va obtenir el 41 per cent dels vots, cosa que és molt, moltíssim. I més si ens fixem que a la primera volta va treure el 23 per cent. Donant per suposat que el 7 per cent que a la primera volta va votar l'ultrasuperdretà Zemmour va votar a la segona per Le Pen, resulta que, grosso modo i permetent-nos la llicència de no tenir en compte el paper de l'abstenció, queda un 11 per cent de vots que li van arribar de totes les altres candidatures que no van passar a la segona volta.

Déu n'hi do. Amb tot plegat, n'hi ha per espantar-se. Però, tot i així, hi ha una dada que marca un camí, i de la qual tant de bo la nostra esquerra sapigués treure'n conclusions. La dada és que l'únic partit d'esquerra que no es va enfonsar en aquestes eleccions va ser l'esquerra radical de Mélenchon, amb el seu 21 per cent a la primera volta. Les altres esquerres, i en especial el Partit Socialista, van quedar en el no-res.

¿I quin seria el camí? Bastant clar, em sembla: que l'esquerra faci d'esquerra, i que se li noti.

Concretant en el nostre país, jo diria que Pedro Sánchez és un acceptable president del govern, i més tenint en compte tots els condicionants amb què s'ha de moure, però quan parla no se li nota cap vibració d'empatia amb el que està vivint la gent que forma allò que abans en dèiem la classe obrera i que ara, utilitzant el llenguatge del papa Francesc, potser podríem dir-ne les perifèries. En definitiva, la gent de la part baixa de l'escala social.

A Pedro Sánchez, el que se li nota és un tacticisme permanent i una sensació que no té cap necessitat, ni cap ganes, d'aprendre res de ningú, i que li fa mandra escoltar seriosament i explícitament el que li passa a la gent de la part baixa de l'escala social. I és aquesta gent la que, a França, acaben molts d'ells votant Le Pen. Aquí, pel que sembla, encara no voten Vox, però no seria gens estrany que acabessin fent-ho.

I després hi ha l'esquerra que està a l'esquerra del PSOE. Tant de bo que la Yolanda Díaz aconseguís crear un espai d'esquerra transformadora seriosa i creïble, i que els seus companys d'aventura no l'hi boicotegin. Una esquerra transformadora capaç de ser transversal, en el sentit de ser capaç d'entrar en tots

els debats i en totes les preocupacions de la gent i donar-hi respostes que siguin això, transformadores.

Bé, i encara hi ha un altre partit d'esquerres que precisament porta aquesta paraula en el nom, Esquerra Republicana de Catalunya. ERC, que certament fa i defensa polítiques progressistes, actualment té com a centre d'interès, de manera molt exclusiva, el tema nacional. I estaria molt bé que volgués entrar també a fons en el treball per construir una esquerra potent.

El camí Mélenchon vol dir, doncs, que a Catalunya i a tot Espanya, ens cal que l'esquerra faci d'esquerra, i que això es noti tant en les anàlisis serioses de la realitat, sense por i sense amagar les coses, com en la manifestació clara de propòsits i desigs, com en les actuacions concretes, com, també, en l'expressió d'emocions, que són una cosa molt important. No, no estic dient que el programa de Mélenchon sigui el millor programa, que segurament que no ho és. El que dic és que apunta quin hauria de ser el camí.

I tot això, per frenar l'expansió tràgica de l'extrema dreta, però més encara per fer possible una societat digna per als qui viuen a les perifèries del sistema i, també, per als qui, sense viure a les perifèries, desitgem un món d'homes i dones lliures, iguals i germans.